

Posta Kutusu

Okul servisinden inip giriş merdivenlerini zıplayarak tek adımda çıktı. Cebinden çıkardığı anahtarlığı parmağının ucunda sağa sola döndürüp çıkan metalik sesle tempo tutarken, öbür eliyle posta kutusuna uzandı; her zaman kilit-siz duran metal kapağı açtı. Aslında beklediği bir şey yoktu, çoğu kez faturalar ya da gereksiz ilanlarla dolu olurdu; yine de okul dönüşü kutuya göz atma alışkanlığından vazgeçemiyordu.

Yeni açılan pizzacının tanıtımı, ilaçlama servisinin el ilanı, yeni yapılan bir sitenin katalogu ve rakiplerinden ucuza saç kestiğini iddia eden kuaförün fiyat listesi arasında, kalın, abartılı denecek kadar büyük ve sert bir zarf dikkatini çekti. İlanları bir yana itip hemen zarfı aldı.

“Hoppala! Benim adıma gelmiş! Ne olabilir ki?”

Yener, giderek ağırlaşan sırt çantasından bir an önce kurtulmak için kapıyı açıp çantayı girişteki ayakkabılığın önüne fırlattı. Zarfın içindeki kalın kartonu merakla dışarıya çekmeye çalışırken içerden bir ses duydu. Birisi hıçkırıyor-du sanki... Salondan geliyordu...

“Anne?”

Seher Hanım koltukta oturmuş, yüzünü elindeki kâğıt mendile gömmüştü. Sehpanın üzerindeki yığına ve sehpada yer bulamayıp yerlere saçılmış ıslak mendillere bakılırsa, Seher Hanım epeydir evdeydi ve uzun bir süredir ağlıyordu...

“Anne, bir şey mi oldu? Bu saatte neden evdesin?”

“Yoksa işten mi çıkarıldı?” diye geçirdi içinden korkuyla. Son aylarda kriz ya da başka bahanelerle işten çıkarılmalar olduğunu duymuştu. Sınıf arkadaşları arasında annesi ya da babası işsiz kalanlar vardı; ne demek olduğunu biliyordu. Ya annesi de atıldıysa? Kirayı nasıl verir, okul masraflarını nasıl öderlerdi?

Yener küçükken, annesinin neden çalışması gerektiğini bir türlü anlayamaz, okuldan döndüğünde onu evde bulmayı özlerdi. Bu konudaki ısrarları ise annesini üzmemekten başka bir işe yaramazdı. Annesiyle babası boşandıktan sonra, babasını çok az görmüştü ve maddi olarak onlara bir katkısı olmadığını biliyordu. Acaba annesi mi istememişti, yoksa babası mı yardım etmeye yanaşmıyordu. Bu konuları hiç konuşmamıştı annesiyle. Yener o zamanlar küçüktü; ama işte büyümüştü artık ve yetişkinleri ilgilendiren konularda rahatlıkla konuşabilirlerdi.

“İşle ilgili bir sorun mu var anne? Bu saatte bankada olmalydın...”

Seher Hanım durduramadığı hıçkırıklarının arasında, evet mi hayır mı dediği belirsiz bir baş sallamasıyla yanıtladı Yener'i. Yener bir süre ne yapacağını bilmez halde durup annesine baktı, sonra gözü cam sehpadaki mendil yığınının altından köşesi görünen kalın zarfa kaydı.

Buruşturulmuş ıslak mendillere değmemeye çalışarak, zarfı parmak ucuyla tutup çekti. Dikkatli davranmasına rağmen kâğıt yığınının neredeyse tamamı döküldü yere. Annesi hiçbir şeyi görmüyor duymuyor gibiydi; ne Yener'in zarfı aldığı için, ne mendillerin yerlere saçıldığı için farkındaydı.

Kocaman, kalın, abartılı bir zarf... Posta kutusundan aldığı zarfın aynısıydı, ama bu boştu.

O anda, belli ki hırsıyla yırtılmaya çalışılmış ama sertliğinden dolayı ancak bir köşesinden bükülebilmiş olan pembe yıldızlı kartı gördü: Annesinin kucağında. İç içe iki kalp... Hemen anlaşılıyordu, bir düğün davetiyesiydi.

Anlam veremediği bir kıvılcım yandı sanki içinde, iç organlarına derin bir çizik atarak gelip geçti. Annesinin söylemesine gerek yoktu, anlamıştı...

“Baban evleniyor, oğlum!”

“Ağlama anne. Ne olacak evleniyorsa? Bilmediğin bir şey değildi ki, zaten ne zamandır o kadınla yaşıyordu.”

Seher Hanım, yaşlı gözlerini mendilinden kaldırıp oğluna dikti. Bunu bildiğine şaşırılmış gibiydi. Dikkatle baktı: Oğlu büyümüştü; yüzündeki çocuk ifadesi gitmiş, gerçeklerle yüzleşebilecek kararlılıkta olgun bir delikanlı havası yerleşmişti sanki.

“Haklısın. Aptalca davrandım. Zarf banka adresime gelmiş, masama bıraktılar. Neden bilmiyorum, görür görmez kendimi çok kötü hissettim. Bankada duramadım, izin alıp çıktım.”

Seher Hanım sağa sola dağılan ıslak mendilleri toplayıp mutfağa yöneldi. Sıcak bir çay ikisine de iyi gelirdi. Hafta

içi ilk kez bu saatte evde olduğuna göre, oğluna yiyecek bir şeyler hazırlama fırsatını değerlendirebilirdi.

Yener'in okul dönüşü evde ilk uğradığı yer mutfak olurdu. Aç kurtlar gibi dolaba saldırırdı. Yarım ekmek içine peynir, domates, sucuk, ne bulursa tıkar, içecek bir şeyler alır ve kendisini televizyonun karşısına atardı. Şimdi annesi evde olduğuna ve mutfak görevini üzerine almış olduğuna göre, ne yapacağını şaşırılmış gibiydi.

Kapıdan girerken posta kutusundan aldığı zarfı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. İçindeki kartı çıkartmaya fırsatı olmamıştı. Gerçi artık hiç hevesi kalmamıştı, nasılsa ne olduğunu biliyordu. Yine de otomatik hareketlerle kartı dışarıya çekti. O zaman, düğün davetiyesiyle birlikte, karta tutturulmuş notu ve uçak biletini gördü:

Sevgili ağlum,

Mutlu günümde yanımda olmanı çok isterim. Birlikte gelirsiniz umuduyla annene de davetiye yolladım ama doğaldır, gelmek istemeyebilir. Sana uçak bileti yolluyorum, artık yalnız gelebilecek yaştasın. Düğüne katılırsan beni de Bahar'ı da çok sevindirirsin.

Baban

“Pöh! Baharmış! Kara kış dese daha doğru olurdu,” diye düşündü Yener.

Annesiyle babası boşanalı uzun zaman olmuştu. O zamanlar daha sekiz dokuz yaşlarındaydı. Yine de... Kartı ve notu tekrar tekrar okurken farkına vardı ki içinde gizli bir yerlerde, bir gün onların tekrar bir araya geleceği umudunu

taşıymıştı bunca yıl. Oysa yaşam akıp giderken herkesi başka yönlere taşıymış, annesiyle babası birbirlerinden giderek daha da uzaklaşmıştı.

“Haydi gel, bahar güneşinin keyfini çıkaralım.”

Bahar sözcüğünü duyunca Yener’in tüyleri diken diken oldu; ama belli etmedi. Seher Hanım sihirli elleriyle kısa zamanda hazırladıklarını bir tepsiye doldurmuş, tek eliyle balkon kapısını açmaya çalışıyordu. Hemen annesine yardıma koştu.

“Babam uçak bileti yollamış ama gitmeyi düşünmüyorum,” dedi aceleyle.

Seher Hanım tepsidekileri masanın üzerine dizerken, çok sakindi. Az önceki fırtınayı atlatmış, sağduyusunu yeniden kazanmış gibiydi.

“Olur mu öyle şey? Gidersin tabii.”

“Okulum var zaten.”

“Düğün tarihine dikkat etmedin mi? O zamana kadar okullar yaz tatiline girmiş olacak.”

Yener tarihe bakmamıştı, ama belli ki Seher Hanım dave-tiyeyi satır satır ezberlemişti.

“Olsun, yine de gitmem. O çağırdı diye hemen koşacak değilim ya.”

Seher Hanım bir an konuyu orada kapatmayı düşündü, ama içinden bir ses bunun doğru olmayacağını söylüyordu. Yener ve babası uzun yıllar önce kopardıkları iletişimi yeniden kurmalıydılar. Belki de bu, iyi bir fırsattı.

“Bak canım, eğer gitmezsen, ben güç durumda kalırım. Herkes sanır ki ben yollamadım seni.”

“Kendim gitmeyi istemediğimi yazarım babama.”

“Buna kimse inanmaz! Hem gerçek şu ki... Babanla daha sık görüşmelisin. Artık yerleşik bir adresi olacağına göre, zaman zaman gidip onda kalabilmelisin. Ne de olsa senin baban o.”

“Neden anne? Neden?”

“Ne, neden? Baban işte, ondan...”

“Yani neden ayrıldınız? Gerçekten...”

Seher Hanım bir an durdu, uzaklara daldı.

“İnanır mısın? Artık nedenleri ben bile hatırlamakta ve anlamakta zorlanıyorum.”

Sonra da neşeli bir sesle ekledi:

“Ama bunun önemi yok, önemli olan şu an mutlu muyuz... Ne diyorsun Yener? Mutlu musun?”

Yener kalkıp annesine sarıldı.

“Evet anne, mutluyum. İnan mutluyum...”

Bir süre öyle kaldılar; sonra Yener birden balkonda olduklarını hatırladı; kollarını annesinin boynundan çözüp çevreden geçenlerin onu görmemiş olmalarını diledi. Hele karşı evin penceresinden Evren gördüyse birazdan telefon eder, “Yener bebek o oldu, gözlerim doo oldu,” gibisinden sözlerle sinirini bozardı; haksız da sayılmazdı... Evren en yakın arkadaşındı ama bazen şakalarının dozunu kaçırır, Yener’i üzerdi.

Tam o sırada telefon çaldı. Yener somurttu. “*Hah işte, görmüş!*”

Bir kerecik de, sınav ertelensin, bizim takım kazansın gibi aklımdan geçen iyi dilekler gerçekleşse olmaz mıydı? Nerede aksilikler piyangosu çekilişi var, ille gider onu bulurdu.

Yener telefonu duymamış gibi yaptı. Annesi de duymasa ne iyi olurdu. Ama bu şansa, bu dileği de gerçeğe dönüştürmezdi tabii.

Seher Hanım telefona yöneldi. Yener balkonda somurtmayı sürdürüp annesinin, “Arkadaşın Evren seni arıyor,” diye seslenmesini bekledi. Ama içerden hiç ses gelmiyordu. Bu kez meraklandı, başını uzatıp annesiyle Evren’in konuşmalarını duymaya çalıştı.

“Elbette, ben de öyle düşünmüştüm,” diyordu Seher Hanım.

Neyi öyle düşünmüştü? Az önceki duygusal anı annesi de mi komik buluyordu yani?

“Mükemmel bir çocuk aslında ama...”

Seher Hanım sesini iyice alçalttı:

“Tabii ki bazı sorunları olacak. Hele bu yaşta... Hiç kolay değil.”

Yoksa Evren’in annesiyle mi konuşuyordu. Çok ayıptı bu yaptığı. Gerçi kendisi de gizlice onun konuşmasını dinliyordu, ama bir annenin telefonda kendi çocuğunun dedikodusunu yapmasından kötü değildi.

Yener balkondan gürültülü bir şekilde salona girdi. Belki annesi geldiğini fark edince onu çekiştirmekten vazgeçer, başka konuya geçerdi.

“Nerden haberin olacak; neler yaşadık, ne sıkıntılarımız oldu... Arayıp sormadın ki.”

Seher Hanım, Yener’e sessiz durmasını işaret ederek konuşmasını sürdürdü.

“Ben sana ipucu verecek değilim. Kendin tanımaya çalış oğlunu... Bence bunu çoktan yapman gerekirdi...”

Yener'i ter bastı birden. Telefondaki babasıydı... Kesinlikle onunla konuşmaya hazır değildi. Şimdi değil. Hayır şimdi değil!

Başını olumsuz yönde sallayarak, telefonu kendisine vermemesini, konuşmayacağını işaret etti annesine. Annesi başını sallayarak Yener'i onayladı.

“Yok... Konuşmaz... Elbette telefonda konuşamaz. İletişim kurmak için senin çaba sarf etmen gerekir... Evet öyle... Psikolojik bazı travmalar yaşandı haliyle. İz kalmaz olur mu?”

Yener hemen odasına gidip yatağına uzandı. Babasının giderek daha az anımsadığı yüzünü yeniden çizmeye çalıştı belleğinde. Sesini hatırlamaya çalıştı. Ne zordu... Gözlerinden iki damla yaş süzölmek üzereydi ki, Seher Hanım'ın sesi çınladı holde:

“Yeneer, neredesin? Gelseneee!”

“Gelmeyeceğim işte! Zorlama, gelmeyeceğim! Konuşmak istemiyorum!”

Ayak seslerinin ardından, odanın kapısı ardına kadar açıldı:

“Huysuzluk hapı mı yuttun oğlum, nedir bu uçuk havalar?”

Karşısında Evren duruyordu.